

27) BRAAFSTE MEISJE VAN DE KLAS

Was ik in mijn -zoals mijn moeder dit noemt- ‘vlegel jaren’ steevast te laat op school, niet van plan huiswerk te leren en totaal het nut niet inzag om überhaupt huiswerk te maken, zo leergierig en braaf ben ik op dit moment bezig met het schrijven van mijn eilandverhaal dat vóór 23 december bij één van de docenten in de mailbox moet zitten. Een echte deadline dus! Vroeger wilde ik -in mijn voortgezet onderwijs periode- wanneer je al de hele dag in de schoolbanken had gezeten, liever

geen huiswerk maken. Ik wilde buiten voetballen op het schoolplein en ‘klieren’ met jongens en meiden. Stiekem roken, muziek luisteren en met vriendinnen in de trein naar Amsterdam om een ‘Salty Dog’ jas te scoren. Dat vond ik belangrijk! Huiswerk schoof ik voor me uit. Zover, dat ik op het moment van een proefwerk nog moest beginnen met leren. Haalde ik een één voor de moeite omdat ik wél mijn naam, op het verder blanco ingeleverde proefwerkblaadje had durven schrijven! Het schaamrood stijgt me nu nog ver boven mijn kaken. Wat een vreselijke puber was ik!

Echter, toen mijn kinderen puber waren hielp ik hen steevast uit de brand wanneer ze vlak voor het slapen gaan met een schok tot de ontdekking kwamen dat er de volgende dag een werkstuk ingeleverd moest worden. Dikke tranen vloeiden.

‘Joh, laat mij eens kijken?’, sprak ik geruststellend. ‘Ga jij nou maar lekker slapen dan flans ik dat huiswerk wel even in elkaar. Tja, aan hun acteertalent mankeerde niets en ik tuinde hier als (zwakke) moeder met open ogen in. Eerlijk gezegd beleefde ik er (eindelijk) stiekem lol aan.

Op Texel voelde het ook een beetje als school. Misschien omdat we ditmaal met een groot aantal schrijvers bij elkaar zaten. Met z'n twintigen in één ruimte. Iedere ochtend na het ontbijt volgden we met elkaar schrijftraining, de middagen gebruikten we om aan je verhaal te werken of om op research te gaan. Tussen 16.00 en 17.30 kon je een bezoek brengen aan de 'schrijfdokters' en 's avonds na het eten volgden we weer een avondtraining. Tussen al die bedrijven door werden er ook nog gezamenlijk belangrijke besluiten

genomen: De titel van het boek moest geboren worden, het goede doel -waar traditioneel ieder eilandverhalenboek (wij werken aan deel 6) aan voldoet- moest over gebrainstormd worden én de foto voor op de achterflap moest

worden gemaakt. (allemaal gelukt!) Na de eerste ochtend training werden er door de docent groepjes gevormd waarmee we na iedere training bij elkaar konden gaan zitten. Ontzettend nuttig. Hier werden alle verhalen gedeeld en kon je elkaar op weg

helpen om te kunnen doorschrijven. Kortom, het was gewoon hard aan de slag. Soms alleen en soms met elkaar. Opdracht luidde: Op tijd je verhaal inleveren! Deadline = écht deadline!

Nadat ik iedere minuut had genoten van deze schrijfweek, constateerde ik de laatste ochtend een bijzonder lang punthoofd bij mezelf dat wel wat frisse wind kon gebruiken. De boot vertrok op tijd en zo arriveerde ik spoedig in Den Helder waar ik bepakt en bezakt met frisse moed op mijn elektrische fiets sprong. Windje mee... Eens kijken tot waar mijn stalen ros me wilden brengen met nog achtenzestig procent in de accu. Het werd een prachtige tocht langs de zee, door dorpen en duinen. Wat een genot om de wind door mijn hoofd vol verhalen te laten blazen.

Met nog 7% in de accu werd Petten het eindstation. Mijn allerliefste kwam aangesjeesd, gewapend met een fietsendrager op de auto. In Egmond streken we neer in een strandtent met bijbehorende borrelplank en proosten we op: het leven, de zee, de wind, de zon maar bovenal op elkaar! Want vier nachtjes van huis was best lang!

Thuis aangeland liet mijn verhaal me niet meer los en ben ik er helemaal ingedoken. Mijn proeflezers wilden meer. De lezers van mijn Texelse groepje waren kritisch en positief. Vol vertrouwen stuurde ik mijn verhaal -ver voor de deadline- op twee december in naar de docent.

‘Ziezo,’ dacht ik, ‘kan ik rustig de kerstdagen in.’

Degenen die het lezen en beoordelen hebben ook een deadline. Uiterlijk 25 januari krijgen we ons verhaal terug om te herschrijven?! Huh? Herschrijven?

Wat DAT betekent weet ik nu! Want wanneer je een verhaal op tijd inlevert krijg je het dus ook héél op tijd retour!! Niks rustige kerst!

Dat zal me voortaan leren om het braafste meisje van de klas te willen zijn!

Wordt vervolgd...

Voor allen die mijn verhaaltjes lezen:
Een warme kerstgroet en een liefdevol 2025 gewenst.

Liefs,
Kr-ANT-ma